

„Знаешъ, Стояне, повнишъ ли,
Кѣту отъ вратникъ излезе,
Срещба та срещна Чифутка
Чифутка клета Еврейка,
Че ти ракия подади?
То не ми било ракия,
Току ми било магіе.
Стояне, холамъ Стояне!
Брѣкни си въ златни джопови,
Извади кѣрпа дьолбенка,
Чи си очи-те привѣрзи,

Чи ща я силно да бѣгамъ;
Планини-те ща убора,
Камѣни-те прахъ ща стора.“
Па си Стоянтъ въ Стамболъ стигна,
И назадъ си ся повѣрна.
Чифутче подъ дюкянтъ стоеше,
Дребни си сѣлди ронеше.
Чифутче дума Стояну:
„Халалъ да ти са мои-ти
Мои-те седемъ дюкяни
Заедно съ дюкянджичета.“

109.

Н а ч о.

Останалъ ми Начу
Отъ три дни сараче
Безъ майка, безъ баща.
Сиракувалъ Начу
Дваесе години
По чужди-те врати,
По Турски чифлици;
И на врѣхъ Велигденъ
Вѣвъ свята неделя
Хора въ цѣрква влязатъ,
Начу рало стяга,
Дребни сѣлди рони
И ся богу моли:
„Боже, мили боже,
Не ли е днеска,
Днеска денъ празниченъ,
Денъ свята неделя?
'Сички на Велигденъ
Хора въ цѣрква влязатъ
Пакъ азъ дросламъ*), стягамъ
И биволи впрягамъ.“

На нива отиде,
първа брѣзна пусна,
И втора повтори;
Биволъ си поривалъ.
И продума Начу
И ми ги кѣлнеше:
„Биволи, биволи,
Ни толку (сте) врѣвяли,
Сига ми легнахте.“
И биволъ му дума:
„Начу, сиракъ Начу!
Я откачи рало,
Чи са-й закачило
За деветъ казани
Сосъ жѣлти алѣжни.“
Чи откачи Начу
Това пусто рало,
Чи извади Начу
До деветъ казани
Сосъ жѣлти алѣжни.

*) Неизвестно значеніе-то одъ това слово.